

Varför ömmar vänstern för fascister? Exemplet Venezuela.

Varför ömmar "vänstern" för fascister? Exemplet Venezuela.

Zoltan Tiroler är nyss hemkommen från Venezuela och har synpunkter på delar av vänsterns inställning till den Bolivarianska Republiken Venezuela. Artikeln har tidigare publicerats i veckotidningen Proletären och i webbtidningen e-folket.

Många som kallar sig vänster har anslutit sig till kritiken av Venezuelas president Nicolas Maduro och ifrågasätter det senaste valet. Då skulle extremhögern, enligt dem själva och västvärlden, ha vunnit med 66 (ibland 67, ibland 70 och ibland 75) procent av rösterna. Medan landets valmyndigheter, i en process som alltid varit korrekt, meddelat att Maduro fått 52 procent mot Gonzalez 44. Valmyndigheten CNE har följt samma rutiner som alltid, och redovisat samma dokument som alltid.

Men detta ifrågasätts alltså av många också inom "vänstern" som tydligen hellre tror på den notoriskt lögnaktiga högern än på sociala- och folkrörelser, jurister och progressiva politiker. Det är sorgligt och farligt.

Sedan 1999, när Hugo Chávez vann presidentvalet har västvärlden, med USA i spetsen och i allians med Venezuelas traditionella höger, försökt störta landets demokratiskt valda regering. De har inte skytt några medel.

Det började redan 2002, när extremhögern tog makten i en militärkupp. Den nya regimen, under ledning av landets Arbetsgivarförening, förde bort den demokratiskt valde presidenten och upplöste omedelbart alla demokratiska institutioner. Denna kupp applåderades av USA, Spanien och svenska ledarredaktioner, liksom av Sveriges Radios Latinamerikakorrespondent Lars Palmgren. Alla dessa jublade, även om de jublade för tidigt. Kuppen misslyckades.

Det fortsatte med sabotage mot landets oljebolag, vilket kostade Venezuela många miljarder. När inte heller det lyckades, har vi upplevt mordförsök mot landets president. (Även om media hävdar att han iscensatte den mot sig själv!) Flera misslyckade invasionsförsök har gjorts. Inhemska högerpolitiker och utländska makter har uppmanat militären att göra myteri. USA utsåg en egen president för Venezuela, Guaidó, som numera lever bortglömd i Miami. Sabotage, framförallt mot landets energisektor, genomförs gång på gång. Obama deklarerade att Venezuela var ett hot mot USA och inledde sanktioner som kostat tusentals venezolaner livet, framförallt genom att livsnödvändiga mediciner inte kan importeras. Storbritannien har beslagtagit Venezuelas guldreserv. USA har beslagtagit Venezuelas bensinmackskedja Citgo. Militärer och agenter från USA och Spanien har nästlat sig in i landet. Cyberattacker av massiva proportioner genomfördes i samband med valet i juli. Allt detta i syfte att få bort landets regering och tillsätta en USA-trogen sådan.

Efter varje val har oppositionen, utan bevis, hävdad att det varit valfusk och underkänt valen. (Utom i de två fall då de själva vunnit.) De har uppmanat till kravaller och regeringsanhängare, Chavistas, har bränts levande, skjutits eller huggits ihjäl. Medierna, ett av högerns mäktigaste vapen, framställer de skyldiga till de bestialiska morderna som "fredliga demonstranter" som "slås ner av Maduros polis". När de skyldiga fångas förvandlas de i medierna till "politiska fångar".

Inför valet i juli riktade USA en pistol mot huvudet på venezolanerna: "rösta på Machado/ González eller räkna med fortsatta sanktioner". Stormakten har pumpat in miljontals dollar till sin egen kandidat i valet, Maria Corina Machado. USAs inblandning i

val i hela världen görs öppet och utan hämningar. Bara de senaste månaderna har kupp försök genomförts i Bolivia och regeringarna i Honduras, Colombia och Mexiko har gått ut och varnat för planerade kupper.

Machado/ González förlorade valet, och inte heller denna gång har valfusk kunnat bevisas. Högern vägrade att visa upp sina 'bevis' för myndigheterna, utan har förlitat sig på bolagsmediernas propaganda. Även om Edmundo González nu inte längre vill kännas vid de dokument som högern kallat 'bevis'.

Efter det senaste valet uppmanade den förlorande oppositionen åter till kravaller. 27 människor dödades inom 48 timmar. Samtliga var Chavistas eller poliser. Ingen av de mördade tillhörde oppositionen. De var i stor utsträckning fattiga och svarta, engagerade i sociala projekt i sina bostadsområden. De hade pekats ut i sociala medier där uppmaningar till att döda dem spreds.

Hade fascisten Maria Corina Machado vunnit, genom sin marionett Edmundo González, då hade utbildning och hälsovård privatiserats. Oljebolaget PDVSA hade överlämnats till USA. Chavistas skulle ha rensats ut. Israel skulle ha fått stöd för sitt folk mord, precis som från Argentinas Javier Milei. Latinamerikas extremhöger skulle stärkts. Venezuela skulle återigen ha blivit en USA-koloni.

USA strävar efter att behålla sin dominans. Stormakten anser sig ha rätt till världens rikedomar. USA har tillsatt eller stått bakom varenda högerdiktatur sedan andra världskriget. 'Demokrati?', 'mänskliga rättigheter?' är vackra skycken för högerens diktatur.

Jag frågar mig: Varför ska vänstern ömma för denna våldsamma höger? Varför ska högern få tillåta sig vad som helst, men vänstern ska följa spelets regler (som bestämts av högern)? Varför spela extremhöger i händerna? Och med tanke på ovanstående uppräknings; är det vänstern som är odemokratisk? Vänstern som måste försvara varje framsteg med näbbar och klor. Historien visar att högern inte hyser den minsta barmhärtighet. Kampen mot fascismen är en kamp på liv och död. Vänstern har inte råd att vara godtrogen och naiv. Naiviteten har historiskt kostat tusentals liv.

Den indiske historikern och journalisten Vijay Prashad kommenterar fenomenet på följande sätt: "Det är många människor till 'vänster' som är förvirrade av händelserna i Venezuela. Deras 'neutralitet' leder dem i famnen på imperialisterna. Antingen står du med de miljontals chavisterna, med Venezuelas arbetarklass, eller så ansluter du dig till den smutsiga extremhögern. Det finns ingen tredje väg. Detta är klasskamp, inte en föreläsningssal."

Fascismens nya nederlag i Venezuela är ett nederlag för fascism, sionism och imperialism. På samma gång är det en seger, inte bara för den överväldigande delen av venezolanerna, utan för all världens förtryckta.

Zoltan Tiroler 240916

För att kunna upprätthålla Svensk-Kubanskas solidaritets- och opinionsarbete behöver vi få in minst 150 000 kr under året till vår Kampfond. Om du har möjlighet, ge ett bidrag!